

ב. קטורת יום הכפורים מידתה 'מלא חפניו'. לדברי רבה, לתנא קמא דמתניתין אין השיעור לעיכובא. ולאביי ורבא – לעיכובא.

שמא אפילו לרבה שיעור זה מעכב, אך לא דוקא בבת אחת. וצ"ב.

ג. שיעור הקטורת שבכל יום לכתחילה, פרס בשחרית ופרס בין הערבים. שיעור זה אינו מעכב. והשיעור דלעיכובא – כזית.

א. רש"י כתב ששיעור פרס מדרבנן הוא. ויש אומרים מהלכה למשה מסיני. וכך נאמר בהלכה שאינו אלא לכתחילה (עפ"י משל"מ).

ב. הגם שהרמב"ם השמיט זאת, אפשר שסמך על מה שכתב שזר שהקטיר קטורת בהיכל – חייב בכזית (עפ"י זבח תודה. וע' חק נתן).

ואם קבע את שני חצאי הפרס בכלי, לדעת ר' אליעזר [אליבא דרבא] נקבע שיעורה כן, ואם נחסרה כל שהוא – נפסלה.

דף קי

קפב. הפעולות דלהלן, האם חייבים עליהן משום איסור 'חויץ'?

א. העלאות בשר עם אימורים מחוברים.

ב. העלאות מנחה שלא נקמצה; העלאות מנחה שנקמצה וחזר קומצה לתוכה.

ג. העלאות חצי מתיר, כגון הקטרת קומץ בלא לבונה, או לבונה ללא קומץ; הקטרת בוך אחד של לבונה מתוך השנים.

ד. זריקת מקצת דם הקרבן בחויץ, כגון מתנה אחת.

ה. ניסך מי החג בחויץ.

א. הקריב בשר עם אימורים – שנינו במשנה שהוא חייב. לשמואל מדובר כשהפכם באופן שהאימורים למטה ונוגעים במזבח, אבל בלאו הכי פטור משום שהבשר חוצץ בין האימורין למזבח. ולרב, אפילו לא הפכן חייב, שמין במינו אינו חוצץ. ורבי יוחנן העמיד כרבי שמעון המחייב מעלה בחויץ אף שלא על גבי מזבח, הלכך אין כאן ענין לחציצה.

הרמב"ם פסק מין במינו אינו חוצץ. ואפשר שגם ריו"ח מסכים כן לדינא.

ב. המקריב בחויץ מנחה שלא נקמצה – פטור, שאין זה ראוי לפנים. קמצה וחזר קומצה לתוכה, והקריבה בחויץ – חייב (שהקומץ אינו בטל בשיריים, ובפנים כגון זה כשר).

ג. הקריב קומץ ללא לבונה או לבונה בלא קומץ, או בוך אחד מתוך שנים – חייב, שאף הקטרת חצי מתיר נחשבת 'הקטרה'. ר' אליעזר פוטר עד שיקריב את השני. הקריב תחילה את האחד בפנים ואח"כ הקריב את השני בחויץ – חייב.

בספר שפת אמת צידד לרבי אלעזר האם מועיל לחייב כשיקריב את השני שלא בבת אחת עם הראשון.

ד. הזורק בחויץ מתנת דם אחת – חייב, ואפילו בחטאות הפנימיות שכל המתנות מעכבות, ואפילו לר"א הפוטר את המקטיר קומץ ללא לבונה – מפני שמתנה אחת מועילה עכ"פ שאם נשפך הדם, שוחט פר אחר ומתחיל במקום שפסק.

ה. רבי אלעזר מחייב את המנסך מי החג (- שנתמלאו בכלי לשם ניסוך המים) בחג. ואמרו שאפילו בפחות משלשה לוגין חייב לר' אלעזר [שלא כמנסך יין, כי ניסוך המים לדעה אחת מלוג. ע' סוכה מח:]. ויש דעה ששיעור ניסוך המים לא פחות שלשה לוגין, הלכך המנסכם בחוץ אינו חייב בפחות משיעור זה (וכן פסק הרמב"ם. מעה"ק יט, ד).

דף קיא

- קפג. א. המנסך בחוץ מי החג הנתונים בכלי קודש, יותר משלשה לוגין או פחות מכן - האם הוא חייב?
 ב. המנסך בחוץ מי החג שלא נתקדשו בכלי שרת - האם הוא חייב?
 ג. האם קרבו נסכים בבמה? האם קרבו במדבר?
 ד. המנסך בחוץ יין שלא נתקדש בכלי שרת - האם הוא חייב?

א. המנסך בחג בחוץ, מים הנתונים בכלי קדש יותר משלשה לוגין; להסבר רב נחמן בר יצחק, נחלקו בדבר חכמים ורבי אלעזר; האם יש שיעור מוגבל למים ופטור, או אין שיעור למעלה ש' בכלל מאתים מנה' הלכך חייב. ולהסבר רב פפא אין בדבר מחלוקת.

לפרש"י, לתנא קמא חייב ולר"א פטור. ולרב פפא, לדברי הכל יש להם שיעור. ולפרוש התוס' להפך, לת"ק פטור ולר"א חייב. ולר"פ לפי שניהם חייב, שאין שיעור למים.
 ניסוך פחות משלשה לוגין; לסתם משנה בסוכה (מח.), ניסוך המים בשלשה לוגין, הלכך פחות משיעור זה פטור (וכנראה כ"ה דעת ר' עקיבא. וכ"ד ר"א אליבא דרב נחמן בר יצחק, כפרש"י. ולתו' - כ"ה דעת ת"ק דר"א. וכן פסק הרמב"ם). ולרבי אלעזר (בן שמוע) במשנתנו - חייב (וכן דעת ר' יהודה בסוכה שם, שבלוג היה מנסך).

- ב. המנסך בחוץ מים שלא נתקדשו בכלי; נידון זה תלוי בשאלה האם נסוך המים טעון כלי לקדשם אם לאו. לרב פפא, נחלקו בזה חכמים ורבי אלעזר, ותורף השאלה האם קרבו נסכים בבמת יחיד שאין שם כלי אם לאו. גם לרבינא נחלקו האם למדים ניסוך המים מניסוך היין לחייב אף ללא כלי.
 א. כן פרש"י. האחרונים תמהו, אם לא נתקדשו בכלי לא חלה עליהם קדושת הגוף כלל ומדוע חייב. ויש שכתבו שמ"מ בעינן קדושת פה (ע' שפ"א, חו"א, הושי הגר"י - במכתבים שבסוף הספר).
 ב. יש שכתבו שלהלכה נוקטים כתנא קמא שאין צריך קידוש כלי לחייב בחוץ [וקרבו נסכים במדבר]. (וע' קר"א; שפ"א; ל"ה; חו"א).

ג. בסוגיא מבואר שבבמה גדולה (- במת ציבור, כגון שבנוב ובגבעון) קרבו הנסכים, ובבמה קטנה (- במת יחיד, בזמן התר הבמות) - מחלוקת; לדעת רבי ישמעאל, רבי ורבי אלעזר ברבי שמעון, אין במה קטנה טעונה נסכים. ולדעת רבי עקיבא, וכן דעת חכמים שבבביתא וכן סובר ר' אלעזר אליבא דרב פפא - טעונה נסכים. וקרבים שם ללא כלי שרת, שאין כ"ש בבמה.

נידון זה תלוי בשאלה האם קרבו נסכים במדבר; אם קרבו, הרי הכתוב המצוה על הנסכים בבואם אל הארץ, לא הוצרך לבמת ציבור אלא לבמה קטנה, וכוונת הכתוב כי תבאו אל ארץ מושבתים על במה הנוהגת בכל מושבות. ואם לא קרבו נסכים במדבר, הוצרך הכתוב לצוות על במה גדולה שהרי עד כניסתם לארץ לא היו נסכים קרבים, וכך מתפרש הכתוב: ארץ מושבתים אשר אני נתן לכם - בבמה הנוהגת לכולכם, ולא בבמה קטנה.

[להלן (קית. ובפרש"י) משמע לכאורה שלדעת תנא דברייתא, אף בבמה גדולה לא קרבו נסכים].